

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 22.503 van 30 januari 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 14 augustus 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 7 juli 2008 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard en waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten getroffen wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 18 december 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. BELDERBOSCH, in opvolging van advocaat D. PAUWELS, en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Op 17 augustus 2007 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf om medische redenen overeenkomstig artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de minister verklaarde deze aanvraag op 31 oktober 2007 ontvankelijk.

1.3. Op 26 juni 2008 stelde de ambtenaar-geneesheer een advies op.

1.4. Op 7 juli 2008 bevond de gemachtigde van de minister de in punt 1.1. vermelde aanvraag ongegrond. Verzoekster werd hiervan op 24 juli 2008 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing.

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1. De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

“Wat betreft de medische problematiek van de betrokkene stelt de ambtenaar-geneesheer in het verslag van 26/06/2008 (zie gesloten omslag) dat er geen reëel risico is voor betrokkenes leven of haar fysieke integriteit. Er is evenmin sprake van een ernstige vermindering in levenskwaliteit. Uit het bezorgde attest dd. 13/08/2007 opgesteld door dr. D. S. blijkt dat betrokkene behandeld werd met intraveneuze therapie en waarbij ook de mogelijkheid van heilkunde gesuggereerd werd. De behandelende arts vermeldt daarbij een te voorziene behandelingsduur van 2 maanden, na de heilkundige excisie nog 1 maand, een termijn die intussen verstreken is. In de medische voorgeschiedenis van de betrokkene vermeldt de ambtenaar-geneesheer verder nog een doorgemaakt trauma - hiervoor onderging betrokkene reeds in 1991 en op 29/03/2007 een operatieve ingreep. Door betrokkene werden voor beide aandoeningen nadien geen aanvullende of nieuwe medische gegevens ter beschikking gesteld. Aangezien de behandeling voor de aandoeningen van betrokkene blijkbaar afgelopen zijn en gezien het ontbreken van enig recent medisch gegeven stelt de ambtenaar-geneesheer dat er actueel geen medische problematiek en/of noodzaak tot behandeling meer aanwezig blijkt.

Derhalve blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

2.2. In wat als een eerste middel kan beschouwd worden, werpt verzoekster een schending op van artikel 57/6 en 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Verzoekster is de mening toegedaan dat alle administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed, dat dit ook moet gelden voor een weigering van een verblijfsaanvraag om medische redenen en dat dit in casu niet het geval is.

2.3. Het betoog van verzoekster ter ondersteuning van haar middel is weliswaar summier doch duidelijk. De exceptie van onontvankelijkheid van het middel, opgeworpen door de verwerende partij wegens een gebrek aan voldoende toelichting, wordt derhalve verworpen.

2.4. Zoals verweerder terecht opwerpt, heeft de bestreden beslissing geen uitstaans met artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet, aangezien voormeld artikel de bevoegdheden van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft en de bestreden beslissing uitgaat van de gemachtigde van de minister (Dienst Vreemdelingenzaken). De schending van voormeld artikel kan derhalve niet dienstig worden opgeworpen.

2.5. Krachtens de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, en bij uitbreiding artikel 62 van de Vreemdelingenwet, houdt de formele motiveringsplicht in dat in de bestuurshandeling waarin de beslissing is opgenomen, de juridische en feitelijke overwegingen moeten worden vermeld die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat die motivering afdoende moet zijn. De verplichting tot formele motivering strekt er toe de bestuurde een zodanig inzicht te verschaffen in de motieven van de beslissing dat hij in staat is om te oordelen of, ten aanzien van de motieven, het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het

recht hem verschaft. Opdat die verplichting haar doel zou bereiken, dient de motivering die in de beslissing is opgenomen duidelijk te zijn, dat wil zeggen duidelijk en concreet de redenen aan te geven die de beslissing kunnen verantwoorden. De formele motieven moeten de betrokkene in staat stellen te achterhalen welke concrete redenen de beslissing schragen. Uit het verzoekschrift en meer bepaald het aangevoerde tweede en derde middel blijkt dat verzoekster wel degelijk op de hoogte is van de concrete redenen die de beslissing schragen, waardoor zij haar betoog ter ondersteuning van het eerste middel ondergraaft.

Het eerste middel mist deels juridische grondslag en is deels ongegrond.

2.6. In wat als een tweede middel kan beschouwd worden voert verzoekster een schending aan van het redelijkheidsbeginsel. Verzoekster stelt dat een administratieve overheid, geplaatst in dezelfde omstandigheden, niet zou kunnen komen tot dezelfde beslissing *“op basis van de door haar verstrekte gegevens in het verzoekschrift, de gedetailleerde problematiek en antecedenten, onder verwijz naar meerdere radiografieën, waarop door de ambtenaar-geneesheer niet werd ingegaan en daarenboven gestaafd door recente medische stukken.”* Verzoekster vervolgt *“dat er geen rekening werd gehouden met de objectief controleerbare gegevens m.b.t. haar geneeskundige toestand en wordt verwezen door de ambtenaar-geneesheer naar het verslag van 26 juni 2008 van Dr. D.S. met de alsdan geformuleerde behandelingsduur van twee maanden en er enkel gesproken wordt van een dropvoet en niet verder over rugletsels, pijnbehandeling, depressie, waarvoor in het land van herkomst geen adequate behandeling bestaat.”*

2.7. Verweerder werpt een exceptie van onontvankelijkheid van het middel op, stellende dat verzoekster in gebreke blijft aan te halen welke rechtsregel zij geschonden acht.

2.8. Zoals de Raad al ettelijke malen gesteld heeft, dient conform vaste rechtspraak van de Raad van State onder middel te worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403). Verzoeksters betoog voldoet hieraan.

De exceptie van onontvankelijkheid van het middel wordt verworpen. Voor een bespreking ten gronde van het middel wordt verwezen naar de punten 2.10. en volgende.

2.9. In een derde middel werpt verzoekster een schending op van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet. Verzoekster stelt:

*“(…) Aangezien na eerdere ontvankelijkheidsverklaring op 31 oktober 2007, thans in het verslag van de ambtenaar-geneesheer stelt dat geen reëel risico voor het leven van A. M. of haar fysieke integriteit bestaat evenmin als een ernstige vermindering in levenskwaliteit;
Dat verzoekster hierbij verwijst naar de bijgevoegde doktersattesten van ZNA St. Elisabeth dd. 12 augustus 2008 waarin voor de rug wordt verwezen naar rhizolyse thermisch in pijnkliniek welke therapie enkel in een gespecialiseerd centrum kan gebeuren gezien de chronociteit van de behandeling waarbij een langere therapie vereist is van meerdere maanden; (Dr. P. V. W.)
Dat tevens wordt verwezen naar de botombouw, waar wordt verwezen naar haarden van verhoogde bottenbouw ter hoogte van laag lumbale wervels en lumbo sacrale overgang en pathologische captatie ter hoogte van tarsale beenderen van linker- en rechtervoet;
Dat in de medische voorgeschiedenis door de ambtenaar-geneesheer wel wordt verwezen naar het doorgemaakte trauma en ondergane operatieve ingrepen in 1991 en 2007, doch ten onrechte stelt dat nadien geen aanvullende of nieuwe medische gegevens zouden zijn ter beschikking gesteld;
Dat op het ogenblik van het onderzoek verzoekster alle documenten en röntgenfoto's bij had, doch de ambtenaar-geneesheer zelfs niet de moeite deed deze te bekijken..
Dat de aandoeningen in tegenstelling met de bewering van de ambtenaar-geneesheer geenszins afgelopen zijn en verzoekster wel degelijk lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling waar geen adequate behandeling in het land van*

herkomst of het land waar zij gewoonlijk verblijft, mogelijk is, en ook ten onrechte beslissing werd verzocht door afgifte van het formulier B overeenkomstig het model van bijlage 13 van het K.B. van 08 oktober 1988 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, aan verzoekster kennis te geven van de beslissing met bevel om het grondgebied binnen de 30 dagen na kennisgeving te verlaten; Dat verzoekster nogmaals verwijst naar het inleidend verzoekschrift en de hieraan gehechte stavingsstukken evenals de nieuw aangebrachte medische attesten (...)."

2.10. Gelet op de samenhang tussen het tweede en het derde middel worden beide middelen samen ten gronde behandeld.

2.11. Verweerder stelt ten gronde dat *"uit de medische voorgeschiedenis van verzoekster bleek dat er een doorgemaakt trauma bestond, meer bepaald een bomexplosie in Beiroet in april 1983. Evenwel onderging verzoekster in dit kader reeds een operatieve ingreep op 20 november 1991 en 29 maart 2007. Verzoekster liet na voor beide aandoeningen aanvullende of nieuwe medische gegevens over te maken. De behandeling van de aandoeningen was derhalve blijkbaar afgelopen. Wegens het ontbreken van enig recenter medisch gegeven stelde de ambtenaar-geneesheer dat een actuele medische problematiek en/of noodzaak tot behandeling niet meer aanwezig bleek. Derhalve werd de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen op 7 juli 2008 terecht ongegrond verklaard."* Verweerder vervolgt dat de bestreden beslissing terecht werd genomen, rekening houdend met alle tijdig overgemaakte documenten. Volgens verweerder doet het loutere feit dat verzoekster bij het verzoekschrift, dus na de bestreden beslissing, de nodige actuele medische stukken voorlegt, niets af aan de correctheid van de motivering van de bestreden beslissing aangezien op het moment van het nemen ervan, deze documenten niet voorhanden waren.

2.12. In haar repliekmemoirie stelt verzoekster ter ondersteuning van het tweede en derde middel nog het volgende: *"(...) Dat daarenboven uit het verslag van de controle-arts van 26 juni 2008 blijkt dat geen rekening gehouden werd met recente medische gegevens en daarenboven niet tot onderzoek werd overgegaan waaruit duidelijk de huidige medische problematiek en de noodzaak tot behandeling zou blijken. (...) Dat verzoekster bij de controle-arts in het bezit was van recente gegevens, doch de controle-arts hieraan geen aandacht wou schenken en evenmin overging tot onderzoek. Dat de controlearts zelf louter de visu de invaliditeit van verzoekster had kunnen nagaan en hij zich niet enkel diende te baseren op een attest van 13 augustus 2007 m.b.t. restletsel; Dat de uitgebreide medische voorgeschiedenis en de medische beeldvorming welke in het bezit was van verzoekster en zij aan de controlearts ter inzage overhandigde, niet werd onderzocht (...). Dat inzage van recentere medische attesten door de ambtenaar-geneesheer werden geweigerd. (...) Dat het oordeel van het Bestuur derhalve niet deskundig geschiedde en dit advies van de ambtenaar-geneesheer tegen alle redelijkheid ingaat en tegengesproken wordt met attesten welke een invaliditeit ad 35% bevestigen (...). Dat op het ogenblik van het onderzoek verzoekster alle documenten en röntgenfoto's bij had, doch de ambtenaar-geneesheer zelfs niet de moeite deed deze te bekijken. (...) "* Verder poneert verzoekster wederom dat er ten onrechte beslist werd tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Vervolgens verwijst verzoekster *"ondermeer naar gespecialiseerde therapie, noodzakelijk conform de doktersattesten en het feit dat een invaliditeit op 35% wordt geattesteerd"*, waarna verzoekster stelt dat zij derhalve lijdt aan *"een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst."* Verzoekster voegt er nog aan toe dat het attest van 12 augustus 2008 verwijst naar een toestand bestaande op het ogenblik van het onderzoek door de ambtenaar-geneesheer en dat ook de vastgestelde invaliditeit verwijst naar de periode van het onderzoek door de ambtenaar-geneesheer *"en een invaliditeit van 35 % zich niet op enkele dagen manifesteert."*

2.13. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.14. Artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De beoordeling van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

2.15. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij haar in 1.1. bedoelde aanvraag en overzicht gaf van haar medische voorgeschiedenis, de reden en de behandeling ervan in ziekenhuizen in verschillende andere landen. Verzoekster stelt dat zij in België in april 2007 in een ziekenhuis behandeld werd wegens pijn aan de rug. Verder maakt zij gewag van een te ondergane heilkundige ingreep met betrekking tot het verwijderen van een steen in de speekselgangen, terloops maakt zij gewag van het hebben van een “dropvoet” en stelt zij dat zij later een gedetailleerd medisch attest met betrekking tot de rugletsels zal voegen bij haar bundel. Verzoekster besluit haar overzicht met de melding dat de medische redenen nog steeds bestaan en blijken uit de diverse bijgevoegde stavingsstukken en attesten van het ZNA Antwerpen, Campus Middelheim. Er worden “voor de goede orde” ook nog medische attesten toegevoegd van vroegere behandelingen in een hospitaal in Engeland in 1983. Verzoekster poneert dat het duidelijk is dat zij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven en fysieke integriteit en dat er daarenboven sprake is van een reëel risico bij gebreke aan een adequate behandeling in het land van herkomst. Volgens verzoekster “is het duidelijk dat de noodzakelijke verzorging in Libanon onmogelijk is, gezien de situatie.”

2.16. Verzoekster voegt de volgende attesten toe aan haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag:

- a) een gedetailleerd medisch attest en medisch getuigschrift, opgesteld op 13 augustus 2007 door Dr. S.D., die blijkt het in punt 2.17. vermelde verslag van de ambtenaar-geneesheer gewag maken van problemen aan de speekselklieren en die stellen dat een hospitalisatie vereist is en een behandeling van 2 maanden alsmede een opvolging van 1 maand door een arts of specialist; de attesten melden dat na het oplossen van het probleem een normaal leven geen probleem kan zijn en geven als pronostiek “genezing” aan in geval van behandeling;
- b) een attest opgesteld door het ziekenhuisnetwerk Antwerpen, Middelheim, op 1 april 2007 dat gericht is aan de behandelende huisarts, waarin melding gemaakt wordt van een dropvoet, van een uitgevoerde operatie aan de rug waarvoor verzoekster gehospitaliseerd was van 29 maart 2007 tot 1 april 2007 en waarin gesteld wordt dat verzoekster op 1 april 2007 het ziekenhuis heeft verlaten en dat verzoekster dient terug te komen voor een controle na twee weken;
- c) medische attesten opgesteld in het Verenigd Koninkrijk in 1983;
- d) medische attesten opgesteld in 1991 en in november 2002 door dezelfde arts aangaande een ziekenhuisopname van twee weken van midden november 1991 tot begin december 1991 in Libanon .

2.17. In het administratief dossier bevindt zich het verslag van de ambtenaar-geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken van 26 juni 2008 waarin de medische voorgeschiedenis besproken wordt, de in de medische attesten gebezigde medische termen nader uitgelegd worden, de medische attesten van dr. S. D. beoordeeld worden en waarin “gezien het ontbreken van enige recente medische gegevens” besloten wordt dat er actueel geen medische problematiek en/of noodzaak tot behandeling meer aanwezig is. Als finale conclusie wordt het volgende gesteld : “Uit de voorgelegde medische attesten blijkt derhalve geen aandoening die een

reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is. Derhalve is er m.i. vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Libanon.” Dit verslag gaat gepaard met een gedetailleerd medisch attest waarin de medische voorgeschiedenis, de evolutie en de ernst van de aandoening alsook de uitgevoerde behandeling uitgebreid besproken worden en waarin geconcludeerd wordt dat er geen behandeling bezig is of voorzien wordt en dat de betrokkene kan reizen.

2.18. Uit verzoeksters betoog blijkt dat zij twee grieven heeft met betrekking tot de bestreden beslissing.

2.19. Enerzijds stelt zij dat geen rekening gehouden wordt met recente medische stukken die blijkens de bijlage bij het verzoekschrift dateren van 27 juni 2008, 25 juli 2008, 7, 11 en 12 augustus 2008 en 11 september 2008. Dienaangaande dient gesteld te worden dat de bestreden beslissing getroffen werd op 7 juli 2008 en dat de gemachtigde van de minister niet kan verweten worden geen rekening gehouden te hebben met stukken die dateren van na het treffen van de bestreden beslissing. Het komt de Raad niet toe verzoeksters verblijfsaanvraag in de plaats van de gemachtigde van de minister te gaan beoordelen op grond van deze stukken. Ook het medisch attest van 27 juni 2008 bevindt zich niet in het administratief dossier en de Raad dient derhalve te concluderen dat het niet voorgelegd werd aan de gemachtigde van de minister. Verzoekster stelt *“dat zij op het ogenblik van het onderzoek alle documenten en röntgenfoto’s bij zich had doch dat de ambtenaar-geneesheer zelfs niet de moeite deed deze te bekijken.”* Verzoeksters verklaringen in het verzoekschrift en de repliekmemoire zijn niet eenduidig op het vlak van een onderzoek of onderhoud dat zou zijn uitgevoerd door of plaatsgegrepen hebben bij de ambtenaar-geneesheer. Uit het administratief dossier blijkt alleszins niet dat er een onderzoek door de ambtenaar-geneesheer heeft plaatsgegrepen of dat verzoekster een onderhoud had met de ambtenaar-geneesheer en verzoekster slaagt er evenmin in dit aan te tonen. Ter terechtzitting kan de raadsman van verzoekster daaromtrent geen uitleg verschaffen. Verzoeksters beweringen missen derhalve feitelijke grondslag. Ten overvloede wordt verwezen naar het gestelde in punt 2.21.

2.20. Anderzijds stelt verzoekster dat geen rekening gehouden werd met haar globale medische problematiek en medische antecedenten en dat in de bestreden beslissing niets terug te vinden is over haar rugletsels, pijnbehandeling en depressie waar in het land van herkomst geen adequate behandeling zou voor bestaan.

2.21. De door verzoekster overgemaakte medische attesten en getuigschriften getuigen globaal genomen enerzijds van haar medische voorgeschiedenis en anderzijds van een behandeling voor problemen aan de speekselklieren en een uitgevoerde operatie aan de rug. De Raad acht het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de minister op basis van de vermeldingen op de stukken geciteerd in punt 2.16. a) en b) en op basis van de bevindingen van de ambtenaar-geneesheer hieromtrent, geciteerd in punt 2.17. tot de conclusie komt dat de daarin vermelde ingrepen uitgevoerd werden. De Raad stelt vast dat verzoekster niet betwist dat de in de medische attesten besproken behandelingen (cfr. punt 2.16. a) en b)) zijn afgelopen. Voor wat betreft de medische voorgeschiedenis, die volgens verzoekster aanleiding geeft tot een invaliditeit van 35%, dient de Raad vast te stellen dat de gemachtigde van de minister deze medische voorgeschiedenis niet betwist, doch tot de conclusie komt dat bij gebrek aan enig recenter medisch gegeven een actuele medische problematiek en/of noodzaak tot behandeling niet meer aanwezig blijkt. Voor zover uit verzoeksters betoog dient afgeleid te worden dat haar invaliditeit aanleiding moet geven tot een toekenning van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9 ter van de Vreemdelingen-wet, wijst de Raad erop dat artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet vereist dat men op een zodanige wijze moet lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van

herkomst. Verzoekster bleef echter op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing in gebreke aan te tonen dat haar medische voorgeschiedenis/invaliditeit noopt tot behandelingen of ingrepen die zij actueel in België dient te ondergaan en waarvoor er in het land van herkomst geen adequate behandeling bestaat.

2.22. Verzoekster stelt dat ten onrechte een bevel om het grondgebied te verlaten werd getroffen. De Raad stelt vast dat verzoekster nalaat haar argument verder uit te werken, zodat er niet verder op ingegaan dient te worden.

2.23. Verzoekster toont niet aan dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze is genomen, noch met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de minister in het kader van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet beschikt.

Het tweede en derde middel zijn niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend en negen door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

M. EKKA.